

MÁM NAPSANÉ KNÍŽKY DO ROKU 2027

Ilja Kučera ml.

Snímky David Konečný, Marco Mendess a VLM

Mimořádný zájem čtenářů ale i odborné veřejnosti vzbudila především trojice jejích knih z let 2021 až 2024: *Prameny Vltavy*, *U severní zdi* a *Ignis fatuus*. Obsahují strhující příběhy, mnohdy až detektivní napětí, bolestné reminiscence nedořešených událostí z minulého režimu, ale i tajemno a mystično její domovské Šumavy. Taková je jedna ze dvou tváří spisovatelky **Petry Klabouchové**.

Tou druhou je manažerka mezinárodních rockových kapel jejího partnera, zpěváka a multiinstrumentalisty Marco Mendesse, s nímž už řadu let žije v italských Benátkách. Odtud organizuje koncertní turné do nejrůznějších koutů světa, odtud společně vyrážejí na dlouhé přejezdy kapelním tour busem napříč Amerikou, stěhují se za angažmá do Nizozemska, Švédska i Japonska.

„Obojí je to svět, kde se něco tvoří, což mě hrozně baví a dává mi smysl života,“ říká Petra Klabouchová. „Myslím si, že když někdo dělá nějakou práci, která není tvořivá, je to velice smutný a tvrdý život. To já bych těžko dokázala.“

› Začneme světem literatury, protože v něm se pohybujete přece jen o něco déle. Snila jste třeba už v dětství o tom, že se jednou stanete spisovatelkou?

„Byla jsem grafoman, který, jakmile měl v ruce ořezanou tužku, hned si kreslil a psal písnička.“

Úplně v dětství ne. Pocházím z takové hodně normální šumavské rodiny, mamka byla krejčová, táta automechanik a jako malá holka jsem snad ani netušila, že někdo

může být spisovatelem. Ovšem odmalička mě bavilo psát.

Byla jsem grafoman, který, jakmile měl v ruce ořezanou tužku, hned si kreslil a psal písnička. Pak přišly první dětské básničky a úkoly pro spolužáky, což bylo poprvé, kdy jsem za to dostávala i zaplacení. Postupem času jsem zjistila, že nic jiného dost dobře neumím. Nejsem manuálně moc zdatná a upotřebitelná k něčemu jinému.

Na druhou stranu svět matematiky a podobných věcí pro mě také nebyl, v něm jsem také hodně plavala, takže mi zůstalo psaní. V době, kdy jsem šla na studia, nebylo tu nic jiného než novinařina, kde by člověk mohl studovat něco, čím by se pak jako psavec uživil.

O odchodu do Itálie

„Je to takové to klasické trapné setkání devadesátých let, kdy tam blondýnka z Čech potká svého pána tvorstva, takže už je to nějakých šestadvacet let.“

› Mezitím, než jste po gymnáziu ve Vimperku nastoupila na novinařinu do Brna, zkusila jste si rok praxe. Kde to bylo?

Byly to Prachatické listy. Když jsem se po maturitě nedostala na vysokou, rozhodla jsem se, že na rok do dalších přijímaček zůstanu v Itálii, kde jsem byla v létě na brigádě. Doma to způsobilo obrovskou paniku.

Bylo mi osmnáct a maminka v té panice naběhla do redakce v Prachaticích, jestli by tam Petrušku na něco neupotřebili. Zrovna hledali redaktorku, tak jsem tam skončila a byla to velká škola. V šesti jsme

„Vyhledávání informací je pro mě určitě nejdelší částí práce na knížce. Když potom sednu k počítači, mám ji natukanou za tři nebo čtyři měsíce.“

O turistickém byznysu

„Laskavě milí Italové, výborná kuchyně... Ve skutečnosti je to jinak. Nenahraditelná italská pizza se dělá ze zmrazeného těsta z Rumunska, používají se nejlacinější potraviny.“

dělali noviny od A do Z, od vyvolávání fotek v černé komoře po psaní článku o sportu, o ekonomice, prostě o všem, co bylo potřeba.

Když jsem se za rok dostala na školu, zjistila jsem, že to byla trošku chyba. Dělat nejdřív něco, co člověk jde pak teoreticky studovat, to mě hrozně nebavilo. Zabývat se suchou teorií o něčem, co v realitě tak vůbec nefunguje, to bych nedoporučovala.

› Po skončení školy vás novinařina vážně vůbec nelákala?

Ne, ne, už mě to nebralo. V té době už jsem začala žít v zahraničí, hlavně v Itálii, ale především se změnila novinařina. Přišel internet, nejezdilo se na rozhovory, všechno se začalo přebírat. »

» Navíc silně nastoupila bulvární novinařina, která se mi v Itálii úplně zhnusila. Je to taková evropská Amerika, ještě o několik čísel bulvárnější než u nás. Samá černá kronika, odhalování skandálů, ovlivňování veřejného mínění. To už se mi opravdu nelíbilo. Vycouvala jsem z toho a přešla k muzice.

» Svou první knížku jste napsala a vydala relativně hodně mladá...

Bylo mi asi dvacet, knížka vyšla o něco málo později. Jmenovala se *Poslední kubánské pomeranče*. Jsou to humoristické vzpomínky na moje dětství během komunismu. Není to nějaká kritika režimu, spíše střípky dětských vzpomínek.

» Z některých rozhovorů s vámi jsem vyrozuměl, že na vaše pozdější psaní měli zásadní vliv jak vaši prarodiče, tak rodná Šumava.

Ze začátku jsme neměli ani televizi. Do té doby jsem po večerech hlavně poslouchala vyprávění svých prarodičů a moc mě to bavilo. Všichni nějakým způsobem pocházeli ze Šumavy. Každý z nich žil ty velké malé šumavské dějiny z jiného úhlu pohledu.

Dědeček Josef měl na Šumavě předky po generace. Měli hospodářství, miloval koně, které komunisti semleli do salámu, a poslali ho pracovat ke dráze pokládat koleje. Tím se dostával do míst, kam lidé obvykle už nesměli, seznámil se tak s těmi, co tam žili v podstatě v izolaci. Od nich se dověděl spoustu příběhů i legend.

Na druhou stranu děda Václav v padesátých letech musel narukovat k pohraniční stráž a odsloužit si tam dva roky se vším, co k tomu patřilo. Pochází z oblasti Husince, odkud pocházel také pan Hasil, král Šumavy. Jak jsme tam všichni propleteni přes krev, babička, kterou si děda potom vzal, hlídala děti, včetně syna krále Šumavy.

A babička Růženka je pro změnu rumunská Slovenka, která se octla na Šumavě po válce a od ní

jsem slýchala spoustu rumunského folkloru, různé upírské pověsti, a to se všechno propojilo se šumavským folklorem. Z těchto povídek a příběhů i třeba válečných hodně čerpám a je toho nekonečno.

» Vaše romány se zhusta opírají o historické skutečnosti a fakta, ať už je to tajná podzemní německá továrna z konce války v *Prameny Vltavy*, nebo osudy obětí režimu anonymně pohřbívané na děbelském hřbitově v knize *U severní zdi*, či vědecká výprava do zakázaných oblastí Šumavy promísená s mystikou v románu *Ignis fatuus*. Takové knihy vyžadují určitě velmi dlouhou, podrobnou a pečlivou přípravu. Jak na nich pracujete, když trávíte většinu času v zahraničí?

Vyhledávání informací je pro mě určitě nejdelší částí práce na knížce. Když potom sednu k počí-

„Když zjistíte, že celá řada zdánlivě geniálních skandinávských autorů píše podle šablony, překvapí vás to.“

tači, mám ji natukanou za tři nebo čtyři měsíce. Ale zpracovat téma, vyhledat si informace, to předtím trvá podstatně déle.

Naštěstí se dneska docela dost věcí dá najít na internetu jako základ, od kterého se pak odpíchnu, a pak jedu hodně přes knížky. Jsou stovky nepříliš známých knížek, které se už přede mnou těmto tématům věnovaly, mnohé zapadly, ale dá se z nich čerpat.

No a pak je to aktivní vyhledávání přeživších nebo jejich potomků. Pravda je, že na děbelský hřbitov jsem chodila jako na čekanou. K severní zdi bylo tak málo materiálů, že je knížka poskládaná z jednotlivých příběhů, kdo mi co vyprávěl. Faktografie a dokumentace byla prakticky všechna zničena nebo nějakým způsobem podvržena.

Na hřbitov jsem chodila, třeba když byly Vánoce, když byly Dušičky, sedla jsem si na lavičku, četla si a čekala, až někdo přijde.

» Jak to bylo s nabíráním spisovatelských zkušeností ve Švédsku?

Byli jsme tenkrát s kapelou na rok v Malmö. Švédsko dříve mívalo velké problémy s alkoholismem, s drogami a rozhodli se pro zajímavou věc – že budou hodně investovat do mladých lidí a do kultury, což se jim podařilo.

Kromě dalších desítek a desítek možností v každém, byť malém městečku, stojí něco, čemu říkám umělecké kravíny, protože jsou to objekty, které architektonicky opravdu připomínají naše kravíny. A tam mají všichni, od dětí až do 99 let, možnost navštěvovat nejrůznější kurzy a kluby, kde je učí všechno možné.

Jsou tam zcela zadarmo hudební zkušebny, studia, chodí tam lektori, kteří učí anglickou výslovnost, jak se pohybovat na pódiu, jak psát texty a podobně. A jsou tam i literární kurzy, kam

1980

Narodila se 20. srpna v Prachaticích.

1992

Nastoupila na gymnázium ve Vimperku.

2000

Zamířila na studia žurnalistiky na Masarykově univerzitě v Brně.

**Za detektivní příběh ze Šumavy
Prameny Vltavy získala Cenu
Johanna Steinbrenera**

› Opustíme literaturu a vrátíme se zpět v čase. Je vám osmnáct, jste na letní brigádě v Itálii, no a tam nastane něco jako osudové setkání...

Ano, je to takové to klasické trapné setkání devadesátých let, kdy tam blondýnka z Čech potká svého pána tvorstva, takže už je to nějakých šestadvacet let. Můj partner je muzikant, zpěvák a multiinstrumentalista, byl hudebníkem už v té době.

Potřeboval někoho, kdo by mu posílal dopisy na hudební vydavatelství a do klubů, a říkal mi: „Ty umíš psát, tak mi to budeš držet pod kontrolou.“ A kompetence se den ode dne rozrůstaly a byla ze mě manažerka.

› Jaké je to vstoupit zčistajasna do docela nového prostředí klubů, agentur, nahrávacích společností a postupně se dobrat až k organi-

zování dlouhých turné v nejrůznějších koutech světa?

To bylo hodně podobné literatuře. Na začátku také člověk nemá žádný kontakt, žádné nakladatelství, neví, komu knížku poslat. Teď už si to stačí vyfukat na Googlu, ale tenkrát jsem musela nalistovat poslední stránku nějaké knížky, podívat se, kdo to vydal, najít adresu ve Zlatých stránkách... Takhle to bylo i s muzikou. Z dnešního pohledu směšné začátky.

› Své zážitky rockové manažerky kapel Hollywood Vampires (shoda jmen s pozdější americkou superskupinou – pozn. red.), S.E.X. Department a Rock n Roll Army jste vtělila do knížky Na plný koule z roku 2023. Z ní také vyplývá, že úplně na počátku váš partner Marco Mendess s vámi zamířil do školy do Brna. Co studoval? ››

„Byla to pro mě asi ta nejlepší zkušenost v hudebním světě. Dětské sny, co se plní, ta skutečná Amerika, Texas, Alabama, velikánské festivaly třeba pro padesát tisíc diváků.“

přicházejí i ti hvězdných jmen učit psaní. Třeba na kurzech skandinávské detektivky se učilo, jak se má jmenovat detektiv, aby si to čtenář zapamatoval, kolik by mu tak mělo být, jaký by měl mít charakter, kolik mrtvol je málo, kolik hodně, jak má být dlouhá kapitola...

Opravdu úplně všechno předepsané. Po pravdě řečeno, tohle pojetí se mi moc nelíbí, hodně mě zklamalo. Když zjistíte, že celá řada zdánlivě geniálních skandinávských autorů píše podle šablony, překvapí vás to, ale něco jsem z toho pochytila. Vrátili jsme se pak do Itálie, já měla před sebou nový příběh, který jsem chtěla zpracovat o táboře u pramenů Vltavy, takže jsem se rozhodla naroubovat na něj skandinávskou detektivku.

Doma jsme se vsadili, že to případně bude moje poslední knížka. Poslala jsem rukopis a za dva týdny jsem měla asi šest nabídek. Dvířka se mi pootevřela, ale píšu přece jenom tak, jak se mi líbí, takže čtenáře nepodvám.

INZERCE

deník
NÁKUPNÍ
TÝDEN

10. - 16. 3. 2025

Máte obchod nebo e-shop?

Staňte se partnerem
a získejte nové zákazníky!

Více na:

nakupy.denik.cz

» Češtinu. Já vím, je to zvláštní, češtinu do Brna, tak říkám, že Marco je jediný italský Brňák.

» **Vaším prvním dlouhodobým zahraničním pobytem s kapelou bylo Nizozemsko. Co následovalo?**

Pak se nám podařila Amerika. Nejdřív jsme si jenom na dva měsíce přes léto udělali turné z New Yorku do Los Angeles, přejeli celé Spojené státy karavanem, navštívili festivaly. Byla to pro mě asi ta nejlepší zkušenost v hudebním světě. Dětské sny, co se plní, ta skutečná Amerika, Texas, Alabama, velkánské festivaly třeba pro padesát tisíc diváků.

Potom jsme dostali na rok umělecké vízum a měli možnost tam odjet. Usadili jsme se v Los Angeles a rok hráli převážně po Kalifornii.

Čtenáři se nové knihy Petry Klabouchové dočkají už letos na jaře

„Nikde jsem neuváděla jména protagonistů ani toho městečka, a přesto jsem čelila soudnímu procesu, který trval sedm let.“

» **Mezi země, kam jezdíte koncertovat, patří i Japonsko. Jak vypadají turné tam?**

Třeba v Americe je to tak, že tam obvykle odjíždíme jenom já a Marco a kapelu sestavíme z tamních muzikantů. Je to jednodušší, a navíc oni mají zase další kontakty a poznáme další lidi. V Japonsku by to bylo složitější. Než bychom dali dohromady kapelu, dlouho bychom se ofukávali, takže tam vozíme italské muzikanty.

» **Dá se říct, že jakýmsi vaším středobodem a domovským sídlem jsou Benátky?**

Ano, tam už přes čtvrt století sídlíme, bydlíme, odtud vyjíždíme a tam se zase vracíme.

» **V italštině jste také vydala jednu knihu...**

Jmenuje se *Prostitute, prostitute, prostitutti*, což je moje zkušenost s opravdovým turistickým byznysem. Už několik desítek let

tam žiji v zákulisí turismu. Bydlíme sice v Benátkách, ale partner pochází z jednoho pobřežního městečka v severní Itálii, kam jezdí každé léto i desetitisíce Čechů. Má přes zimu deset tisíc obyvatel, v létě čtyři sta tisíc.

Za ty desítky let jsem viděla, jak turismus funguje doopravdy. Viděla jsem zákulisí. Není to žádný ideál. Laskavě milí Italové, výborná kuchyně... Ve skutečnosti je to jinak. Nenahraditelná italská pizza se dělá ze zmrazeného těsta z Rumunska, používají se nejlacinější potraviny.

Věc, která mě hodně zasáhla, je, když jsem zjistila, jak to funguje v rodinách. Dítěte se nikdo nezeptá: „Co bys chtěl dělat, až budeš dospělý?“ Od pěti let už ví, že bude roznášet špagety německým turistům. Obvykle ani nedokončí školu a ve čtrnácti začínají pracovat.

Ovlivňuje to i vztahy v rodinách. Máte třeba babičku nebo

tetičku, která bydlí v apartmá naproti moři, a nechce se jí umírat, a rodina čeká, až dožije. Když zdědíte jeden apartmán, nemusíte celý život pracovat. Takže se ta babička nebo tetička trochu jako „pošoupne“, aby zemřela rychleji, což se tam opravdu praktikuje ve velké míře, a já jsem o tom napsala.

Nikde jsem neuváděla jména protagonistů ani toho městečka, a přesto jsem čelila soudnímu procesu, který trval sedm let. Soudce nezajímalo, jestli se tam píše o nějakých kriminálních činech, ale jestli je to pomluva, nebo ne. V prvním stání jsem byla odsouzena na sedm měsíců natvrdo, naštěstí druhé stání před dvěma měsíci mě osvobodilo, že k žádné pomluvě nedošlo.

Ovšem v tom městečku stejně žít nemůžu. Mafie v Itálii není jenom nějaké romantické slovo, ale existuje ve skutečnosti i na malé úrovni. Takže kdybych třeba potřebovala opravit kotel na topení, nikdo nepřijede.

» **Podívejme se do budoucnosti... Co máte momentálně rozpracováno, co připravujete?**

Mám tu smůlu, že píšu poměrně hodně rychle. Mám už napsaných hodně knížek, které čekají na vydání. Mám vlastně napsané knížky do roku 2027. To je traumatické, protože bych teď měla někam jít na dva roky na prázdniny.

Hotová je humoristická knížka *Muž z Brna* o dokonalém pražském policistovi, který je přesunut v rámci restrukturalizace policie do Brna, a pohrávám si tam s takovým tím handrkováním mezi Brnem a Prahou. Mám delší čas hotový i jeden horor ze Šumavy.

A kniha, kterou už jsem odeslala do nakladatelství, je takový prequel *U severní zdi*, kde se vracím k příběhům a událostem, které předcházely. Přičemž *Muž z Brna* vyjde letos na jaře. ■

2004

Začala působit jako manažerka rockových kapel svého partnera Marco Mendesse.

2006

Debutovala knihou *Poslední kubánské poměranče*.

2024

Vyšel její prozatím poslední román *Ignis fatuus*.

